

[Socialministeren.]

sket på et bestemt område, nemlig det, der hører under børnetilskudsloven, som jo trådte i kraft den 1. januar i år.

Den regel, som hr. Poul Dalsager i sit spørgsmål nævner, stod i et afsnit af forsørgsloven, et afsnit, som nu er ophævet, fordi reglerne er erstattet af børnetilskudslovens bestemmelser, og børnetilskud fås nu uden ansøgning. Jeg kan da også nævne — når der nu ud over det, der er fremhævet i spørgsmålet, tages et andet eksempel frem med Grenzlikovskysagen — at også det særlige enkebørnsbidrag til enker og enkemænd nu udbetales uden ansøgning. Noget tilsvarende som det, der forelå i 1968, ville altså ikke mere kunne foreligge, og jeg mener, at på dette område er det en rigtig regel, vi har fået indført.

Derimod kan jeg ikke finde det rimeligt nu med tilbagevirkende kraft at ændre bestemmelser, som er ophørt med at eksistere. Det kunne ikke ske ved en administrativ bestemmelse, men kun ved en særlig lov, som skulle dække det tidsrum, der er forløbet, nemlig tiden fra april 1969 indtil 1. januar 1970. Selv om jeg kan være enig med hr. Poul Dalsager i, at det er beklageligt, at der er nogle, der ikke har fået, hvad de ville have haft ret til, hvis de var kommet i tide med deres ansøgning, synes jeg ikke, det kan være rimeligt nu at fremsætte forslag herom, så meget mere som forholdene altså er ordnet på dette område fra 1. januar i år.

Om det andet principielle spørgsmål, hr. Poul Dalsager rejste: om man i det hele taget gør nok for at orientere befolkningen om rettighederne i henhold til den sociale lovgivning, vil jeg sige, at det har måske ikke hidtil været tilfældet, men jeg synes, at der er ved at komme en ændring heri. Jeg kan nævne den pjece, som vi fra socialministeriets side udsendte til alle familier med børn netop i forbindelse med ikrafttrædelsen af børnetilskudsloven, og sige, at vi også i øvrigt arbejder med planer om bedre orientering af befolkningen på disse områder. Jeg nævnedes i forrige uge ved behandlingen af

et lovforslag, at jeg også synes, det ville være ønskeligt, om vi i videre udstrækning kunne bruge radio og fjernsyn til orientering, og jeg nævnedes også dér, at vi overvejede, hvordan vi via pressen kunne give en bedre orientering af befolkningen.

Poul Dalsager: Jeg takker ministeren, fordi hun gav tilslutning til tanken om bedre orientering i al almindelighed.

Det er rigtigt, at det hidtil har været et princip, at man måtte henvende sig og indgive ansøgning for at få disse penge. Nu drejer det sig jo her om disse særlige enkebørnspenge til folk med højere indtægter, men det er jo en forudsætning for, at folk kan henvende sig, at de ved, at der er noget at henvende sig om, og det er givet, at der er folk, som ikke har kunnet vide, at der var mulighed for at få disse penge. Min hjemmelsmand er selv fast abonnent på et dagblad — vist et af dem, som i almindeligt sprog kaldes et ministeren nærtstående dagblad — der ikke har kunnet fortælle ham, hvor denne sag har været omtalt. Han har endvidere henvendt sig til et andet dagblad, som heller ikke har kunnet fortælle noget om, at hans specielle problemer har været omtalt.

Jeg står her med et udklip fra morgenavisen Jyllands-Posten fra den 22. februar 1970: „Den varme Linje“. Der er en Johs. Juul, Sillerupgård i Fjelstrup, der har klaget over, at hans svigerinde, som var forældreløs og 14 år, ikke havde fået nogen hjælp. På socialkontoret i Christiansfeld storkommune har man sagt, at nu kunne han henvende sig, for efter 1. april 1969 kunne der ydes enkebørnsbidrag uden hensyn til egen indkomst, og selv om bidraget ikke er søgt, vil man drage omsorg for, at pengene bliver udbetalt fra 1. april til 1. januar. Vil det sige, at man her har omgået reglerne, og vil det sige, at ministeren nu vil bede denne forældreløse pige om at betale dette enkebørnsbidrag tilbage?

Hermed sluttede spørgsmålet.